

Diákbosszantó gonosz manó

Ajaj!

Szörnyű dolog történt a Kutyaful utcában, a három szám alatt, három szám alatt a negyedik emeleten! Elveszett egy ellenőrző könyv, tele csupa ötössel, dicsérettel. Mintha egy kincsesláda tűnt volna el, arannyal, gyémánttal tele kincsesláda. Talán még annál is nagyobb a veszteség! Mi lesz most, jaj, mi lesz?!

Azt az aranynál értékesebb ellenőrző könyvet az elvetemült zsványok talán már el is ásták, barlangban rejtették el, amelyek bejáratához sziklát hengerítettek és egy bőszi oroszlánnal őriztetik.

Jaj, nem éljük túl!

Gyászba borult a család. Hiába kerestük hárman is, nem találtuk. Riasztottuk a gyerekszoba népét. Felbolydult méhkashoz hasonlít a ház, mindenki keres, kutat, de az ellenőrző könyvnek se híre, se hamva...

Fejét csóválja Kivikasz, ilyen szörnyűségről még nem hallott. Lőrinc tehetetlenül cincog, izgalomban a farkincáját rágicsálja. Böbe jajveszékkel, sajnálja azokat a szép kövér ötösöket. Döme fontoskodva hunyorog, nem adja föl a reményt. Belebújik a malacperselybe is, hátha. De semmi. Egy fia ellenőrző könyv se.

Találunk üveggolyót, gyufaszálat, macskaszempillát, egérbajuszt, sok mindent találunk, csak éppen ellenőrző könyvet nem, tele ötössel, dicsérettel.

Végső elkeseredésünkben a mindentudó házmesterhez fordulunk.:

– Nem látta?

– Nem láttam – felelte.

– Biztos, hogy nem látta? – kérdeztük határozottabban.

– Biztos! – mondta egészen határozottan.

– A csupa ötös ellenőrző könyvet? – kérdeztük.

– A csupa ötös ellenőrző könyvet – mondta.

– Akkor mit látott?

– Mindent, de azt nem! – mondta, de most már mérgesen. – Micsoda kellemetlen népség! – morgott a bajusza alatt.

Belefáradtunk a keresésbe.

– Talán a diákbosszantó gonosz manó vitte el – mondta Lurkó, az ellenőrző könyv tulajdonosa. – A múltkor is olyan furcsán furcsa hangokat hallottam, mint amikor ötösöket lopnak el.

– Gondolod? – kérdeztem.

– Aha! – mondta ő meggyőződéssel.

– Őszintén szólva ilyesmire gondoltam én is – mondtam.

Ebben maradtunk. Természetesen mindannyian nagyon haragudtunk a diákbosszantó gonosz manóra. A begyünkben volt. Teli volt vele a hócipőnk.

Eltelt egy hét. Résen voltunk. Nem történt semmi. De egyszer csak, amikor már nem is számítottam rá, kezembe került az elveszett ellenőrző könyv. Ott lapult a szekrény alatt. Oda rejtette az a bitang diákbosszantó gonosz manó. De az még nem elég, hogy eldugta, egy elégtelent is belevésett. Egy nagy, ijesztő egyest számtanból. Most már valóban szívből kívánjuk, hogy nyakon csípjük. Lurkó a legjobban, mert így megszegényítette. Még azt találják hinni, hogy ő kapta az iskolában, holott, amikor az ellenőrző könyv elveszett, még ötössel, dicsérettel volt tele.

Hát én mondom nektek gyerekek, jól vigyázzatok avval a diákbosszantó gonosz manóval! Mert könnyen előfordulhat, hogy egyszer csak a ti ellenőrző könyvetekben is ott virít az elégtelen, pedig az előtt nem is volt ott. Ha elkapjátok azt a szemtelent, csak üzenjétek.

Nekünk is volna egy kis elszámolnivalónk vele. Szíjat hasítunk a hátából, szálanként tépjük ki a szakállát, jól kiporoljuk a nadrágját. Jaj neki – csak kerüljön elő!